

Елин Пелин

Гениалното куче

Като си помисля, плаче ми се, господа. Удивително куче беше моя Мечо. Бог да го прости. Такива кучета рядко се раждат. Особено в днешните времена. Макар и човечеството да се е издигало в техническо отношение, все пак днешният век може да се класира като век на посредствеността. Да вземем нашия обществен и политически живот, да речем... А преди години не беше така. И хората, и животните стояха на една недостигаема висота. Интелигентен – интелигентен. Прост – прост, и туй то. Сега всичко се обърка и не можеш да различиш кой какъв е. Всеки говори, всеки разсъждава, всеки ум дава, а никакъв полезен резултат няма. Едно време и хора имаше, и кучета имаше, сега тъпна, народ, демокрация, маса, колективитет. А где е човекът? Скрита картина, намери го, ако можеш! За младежта и да не говорим – филмова интелигенция. Извинявайте, че се увлякох, господа, аслъ ние ловците сме увлекателни натури. Без тая наличност в характера нашият благороден спорт не би съществувал и количеството ни не би се увеличавало така баснословно, както е днес. Жалко само, че това става в ущърб на нашата флора и фауна, която, може да се каже, поголовно унищожихме.

Та за моето покойно куче Мечо ми беше думата. Гениално животно. Феномен. Ако не бяха го отровили безразборно градските агенти, аз ви казвам, че то ще-ще да изиграе своята историческа роля... Или някое изобретение щеше да направи, или щеше да организира в съюз всички ловни кучета. Дисциплина, ум, съобразителност, нюх, страст това бяха негови неотделими качества. Веднъж, господа, ми се случи следующето. Една сутрин, още лежа на кревата си, чувам моя Мечо скимти и драще на вратата. Понеже му знаех добре характера, ставам бързо, отварям и питам: – Какво, Мечо, какво има? Той завъртя опашка, залая, заскимтя и пред мен, пред – мен – право в кухнята, вдигна предните си крака въз стената и залая срещу календара. Поглеждам – 1-и август (по онова време на тая дата се откриваше лова). Аз, записан нещо в работа, бях съвсем изумил. А то, животното, видяло календаря и рекло да ме подсети. Макар че няхах разположение да ходя тоя ден на лов, рекох да направя удоволствие на моя Мечо, облякох се набърже, взех чифтето и хайде на гарата, Мечо тържествува. Взимам аз първия трен за Сливница (там обикновено аз откривах лова си) и подир един час пристигам на място. Пък се улучи и един хубав ден, само за лов. Тръгнах аз из стърнищата около гората с моя Мечо, пата-кюта, пата-кюта, направих връзката. Мечо ликува. И едни стойки прави, едни грациозни маниери, едни дипломатически фокуси – остави се. Пък лов имаше тогава! Яребици, пъд-пъдци, колкото искаш. Работихме ние с моя Мечо докъде обед. Аз се

поуморих, а той не иска да знае. Мислех малко да си почина, но по едно време, гледам, онова ми ти куче по лази из стърнището и направи една такава поза – просто паметник. Тръгнах аз към него. Отведнъж дойде ми на ума, че има да уреждам полица при покойния Ганчо Богданов. Бре, ами сега! Честта преди всичко. Гледам на гарата пристига трен. Затичвам се аз, вадя билет обратно за София и едвам се покачих на стъпалото, тренът тръгна. Чак тогава ми дойде на ум, че кучето остана. Е, рекох, ще си дойде. Разчитах на неговата интелигентност. Пристигам аз, господа, в София, уреждам си работата и отивам в къщи да си почина. Както съм полегнал, така съм и заспал. Кога се събудих, часа пет. Първата ми мисъл е, разбира се, за кучето. Ставам и питам слугинята дойде ли си. Няма го. Грабвам аз пушката и пак на гарата. В шест часа заминава трен за Сливница и аз се бухам в него. И знаете ли какво, господа? Заварвам моя Мечо на същото място, още държи стойка! Но това нищо. Случи се нещо по-важно и по-интересно с моя Мечо. А това се отрази, така да се каже, и върху моята съдба. Един ден кучето липса. Няма го никакво. Бре, какво стана? Пращам слугинята да го търси – няма го. Пък аз нямах време тоя ден. Бях много записан. Решаваше се съдбата ми. Тая вечер щях да се годявам. Всичко уговорено. У милата ме чакат. Аз влюбен. Тя добра и благородна и при това нямаше нищо против моята ловджийска страст. А тоя ден, обречен за радост, се огорчи, моя Мечо беше се изгубил. Както и да е, аз, макар и много наскърбен, едвам дочаках вечерта и се упътих към дома на моята бъдеща жена. И както вървя из една затънтена уличка, как да ви кажа, бях малко възрастен ерген, някак си беше ме срам да вървя из по-шумните улици, срам ме беше да не разберат намеренията ми. Както и да е. Вървя аз из една затънтена уличка и на едно място на тротоара, гледам, моя Мечо застанал на стойка и вдигнал глава нагоре, стои, не мърда. Поглеждам и аз – какво да видя. На стената закачена фирма: Кръчмарница „Пъдпъдък“. Моля ви се, на тая фирма моя Мечо направил стойка. И то от сутринта още. Зарадвах се аз безкрайно много. Извиках Мечо и влязох в кръчмата. Там се събрали хора и го наблюдават. Влязох в разговор, седнах да пийна нещо. Запознах се с публиката. Не щеш ли, те всичките колеги-ловци. Развързахме езиците, увлякохме се и аз забравих, че съм тръгнал на годеж. Гледам, часът станал един през нощта. И аз, значи, пропуснах случая. Че после от срам и от мъка почнах всеки ден да ходя в тая кръчмарница „Пъдпъдък“, опиянчих се и си останах до ден днешен стар ерген. Е, бог да прости моя Мечо. Благодаря му. Може би той нарочно направи това, да ме спаси от беля. Интелигентно животно беше.

КРАЙ

© 1936 Елин Пелин

Набиране: Георги Величков
Източник: Словото

Публикация:

Елин Пелин. „Събрани съчинения в шест тома“, Том трети; „Български писател“, С. 1977. Под редакцията на Тодор Боров, Кръстьо Генов и Пеньо Русев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5389>]